

ἀπανώτερος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) **᾿πανώτερος** Εὐβ. (Κονίστρ. ᾿Ορ.) **πανώτ-τερος** Κύπρ. **ἀπανύτερος** Πόντ. (Ἰνέπ.) **ἀπανου-βότυρους** Ἰμβρ. Λέσβ. **᾿πανουβότυρους** Ἰμβρ. **ἀπανου-γότιρους** Λέσβ. **ἀπανουγόταρους** Λέσβ. **ἀπαναγότιρους** Μακεδ. **ἀπανουγότιους** Σαμοθρ. **᾿πανουγότιους** Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω. Ὁ τύπ. ἀπανύτερος κατὰ τὰ εἰς-ύτερος ἐπίθ., οἷον: καλύτερος, μεγαλύτερος κττ., ὁ δὲ ἀπανουβότυρους πιθανῶς κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ βούτυρο, ὅπερ ἐπιπολάζει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Καὶ ὁ τύπ. ἀπανουγότιρους κατὰ τινα παρετυμ.

1) Ὑπερκείμενος Κύπρ.: ᾿Ἀσμ. Ἐνέην τό ᾿ναν τὸ σκαλὶν τὸ ἐσείστην τὸ ἐλνίστην τὸ ἐνέβην τὸ ᾿πανώτ-τερον τὸ ἐφιντροκανατιδίστην (ἐφιντροκανατιδίστην = ἐκόμπασέ πως). 2) Ἀνώτερος, ὑπέρτερος Εὐβ. (Κονίστρ. ᾿Ορ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Κωνπλ. Λέσβ. Μακεδ. Πόντ. (Ἰνέπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σαμοθρ.: Παροιμ.

Ἔμου φταίχτης ἔμου τσαὶ ᾿πανώτερος (ἐπὶ ἐνόχου ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ παρουσιάζεται ἀθῶος, ἠθικῶς ὑπέρτερος τῶν ἄλλων καὶ δὴ καὶ ἐπικριτής. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς κ. ἀ.) ᾿Ορ.

ἀπανωτιάζω Ἡπ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) —ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 154 —Λεξ. Μ᾿Εγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπανουτιάζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) **᾿πανωτιάζω** Λεξ. Μ᾿Εγκυκλ. Δημητρ. **᾿πανουτιάζον** Εὐβ. (᾿Ορ.) Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπανωτός.

1) Ἀπανωταριάζω, ὁ ἰδ., ἐνθ᾽ ἄν.: Ἀπανωτιάζω τὰ δέματα-τὰ ροῦχα-τὸ τριφύλλι Ἡπ. ᾿Πανουτιάζ᾽ τὰ ψουμιά ᾿Ορ. Ἀπανουτιάζ᾽ τὰ φουρέματα Ζαγόρ. || Παροιμ. φρ. Δὲν ἀπανώτισα τὰ ἐννὰ καλὰ (δὲν εἶδον καλὸν) Ἡπ. Ἀπανώ-τιαζέ τα γιὰ νὰ τὰ γκρεμίσης (ἐπὶ ἀπλήστων) Λακων. || Ποιήμ. Τὰ ψέματά του διπλὰ ἀρμαθιάζει, | μὲ γληγοράδα τ᾽ ἀπανωτιάζει ΙΒηλαρ. ἐνθ᾽ ἄν. 2) Ὑψώνω τοῖχον ἐπιθέτων ἐπὶ συμ-παγοῦς τοιοῦτου λίθους ἄνευ συνδετικῆς ὕλης Παξ.

ἀπανώτισμα τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπανωτιάζω.

1) Ἡ πρόχειρος ὕψωσις τοίχου δι᾽ ἐπιθέσεως ἐπ᾽ ἀλ-λήλων μικρῶν λίθων ἄνευ συνδετικῆς ὕλης. 2) Τοῖχος κτισμένος δι᾽ ἐπιθέσεως λίθων ἄνευ συνδετικῆς ὕλης.

ἀπανωτιαστός ἐπίθ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Λακων.) ἀπανουτιαστός Μακεδ. (Κοζ. κ. ἀ.) **᾿πανουτιαστός** Σάμ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπανωτιάζω.

1) Συσσωρευμένος, ἀλλεπάλληλος ἐνθ᾽ ἄν.: Πέτρις ἀπα-νουτιαστὲς Μακεδ. Τὰ ᾽βαλι ἀπανουτιαστὰ τὰ ροῦχα Κοζ. ᾿Πανουτιαστὰ ψουμιά Σάμ. || Παροιμ.

Ἀπανωτιαστὰ δισάκκια βάστα, δόλοιο μου γομάρι (τὰ ὑπέρμετρα οἰκονομικὰ ἢ ἄλλα βάρη καταβάλλουν) Λακων. Συνών. *ἀπαναπανωτιαστός, ἀπαναπανω-τός 1, ἀπανωτός Α 1. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον μαντήλιον.

ἀπανωτίμι τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) —Λεξ. Μπριγκ. **᾿πανωτίμι** Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ. Τρίκκ.) Ρόδ. **᾿πανουτίμ** Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. τιμή.

Πρόσθετον τίμημα ἐνθ᾽ ἄν.: Ὡς κεν ἕνα γάδαρο κ᾽ ἑκατὸ φράγκα ᾿πανωτίμι κ᾽ ἐπῆρε μὴν ἀελαῖα Ρόδ. ᾽Σ τοῦ παζάρ᾽ οἱ Τουρκουγύφτ᾽ κ᾽ ᾽νι ἀλλαξιὰ ᾽ς τὰ μπλόγια, ἀλλὰ παίρν᾽νι κὶ ᾿πανουτίμ Αἰτωλ.

ἀπανωτόκι τό, Στάφνης ἐν Ἡμερολ. Μ᾽Ελλάδ. 1923 σ. 319.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. τόκος.

Τόκος: Τόκιζε μὲ τρομερὲς συμφωνίες... δίνοντας π. χ. 800 δραχμὲς γιὰ χίλιες, οἱ διακόσες ἦτανε τ᾽ ἀπανωτόκι, ὅπως τὸ ᾽λεγε ὁ ἴδιος.

ἀπανωτός ἐπίθ. ἐπανωτός ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 84 ἀπανωτός σύνηθ. ἀπανουτός Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγπανουτός Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀχπανουτός Ἡπ. (Χουλιαρ.) **᾿πανωτός** Ἡπ. **᾿πανουτός** Στερελλ. (Αἰτωλ.) **᾿παν᾽τός** Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀντίκρυ - ἀντικρυτός. Ὁ τύπ. ἐπανωτός καὶ ἐν Κρητικ. πολέμ. 82, 6 (ἐκδ. ΑΞηρουχάκη) «ποῦ ἦτο ξένον θέαμα τὰ δόλια τὰ κορμιά τους | νὰ κείτουνται ἐπανωτά, δίχως τὴν ὁμορφιά τους».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλεπάλληλος, συσσωρευμένος σύνηθ.: Λιθάρια-ροῦχα ἀπανωτά σύνηθ. Κάθεται μὲ τὰ ποδάρια ἀπανωτά Ἡπ. Ἀ᾽θάρ᾽ ἀπανουτὸ δὲν ἔμκι σὶ κείν᾽ τοῦν τόπον Αἰτωλ. Τὰ βάλαμ᾽ οὔλα ἀπανουτὰ Ζαγόρ. Τὸ κοιμητήρι... πολὺν τόπο πιάνει, ἔπρεπε νὰ βάνουν τοὺς νεκροὺς ἀπανωτοὺς ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 85. || Ποιήμ.

... χτυπιῶνται ἀνάμεσὸ τους
ποῖο κεφαλὲς περ᾽ σόστερες σκλήρᾳ νὰ πρωταρπάξῃ
γιὰ νὰ τὲς βάλλῃ ἐπανωτὲς νὰ χτίσῃ πυραμίδα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ᾽ ἄν.

Τί χιόνια τὴν ἀπανωτὰ νὰ στοίβαζε ὁ χειμῶνας
᾽ς τὰ ξάρημά μας τὰ βουνά!

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 55. Συνών. ἀπανωτιαστός 1.

2) Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου σύνηθ.: Βάσανα-κύματα-χτυπήματα ἀπανωτά σύνηθ. Οἱ ἀπανωτοὶ χαμοὶ μὲ κάμαν νευ-ρικό ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 42 Οἱ στάλες τῆς βροχῆς πέφτανε τὴν ἀπανωτὲς ΚΠΑρορ. ᾽Σ τὸ ἄλμπουρ. 31 Κονμουλῆζε ἀπανωτὲς τοῖς κατάρες ΠΠΑπαχριστοδ. Θρακ. ἠθογρ. 1, 92 || Ποιήμ.

Ἀπὸ τὰ βόλγα τῶν καιρῶν ἀπανωτὲς περίσσιες,
κλαίει τοῖς βαρεῖς λαβωματῆς ποῦ γιαντρεμὸ δὲν ἔχουν
(ἐνν. ὁ Παρθενὼν) ΚΠΑλαμ. Βωμοὶ 55.

Β) Οὐσ. 1) Ἀρσεν. εἶδος χοροῦ Σίφν. Συνών. καρσιλαμάς. 2) Οὐδ., ἐπανωφόριον, ἐπενδύτης Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀπανωτάρεις Α 4.

***ἀπάνω-τοῦ ἄλλου** ἐπιρρ. ἐπανταλλοῦ Τήν. ἀπα-νωταλλοῦ Κρήτ. ἀπανωδαλλοῦ Σῦρ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπάνω τοῦ ἄλλου.

1) Τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου Κρήτ. Σῦρ.: Βάλ᾽τα ἀπανωδαλλοῦ Σῦρ. 2) Τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου Σῦρ. Τήν.: Τὰ λέει ἀπανωδαλλοῦ Σῦρ.

ἀπανωτρόχι τό, ᾿Ανδρ. Σίφν. **᾿πανωτρόχι** ᾿Αθῆν. Ρόδ. **᾿πανατρόχι** Νάξ. (Κωμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. τροχὶ <τροχός.

Ὁ ἄνω μικρότερος δίσκος τοῦ τροχοῦ τῶν ἀγγειο-πλαστῶν. Ἀντίθ. κατωτρόχι.

ἀπανωτσάμπουρο τό, ἀμάρτ. ἀπανουτσάμπ᾽ρου Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. τσάμπουρο.

Κατὰ πληθ., τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἐναπομένοντα ἐν τῇ ἀμπέλφᾳ ἄκρα σταφύλια, ἐπιφυλλίδες: ᾿Ἀσμ.

Κάμι πατ᾽τήρημα δικουχτώ, βουτοῖα ἰξήντα ἔξι

κὶ μὶ τ᾽ ἀπανουτσάμπ᾽ρα τοῦ χρέους σου θὰ βγάλῃς

Αἰν. Συνών. καμπανάρι, καμπανός.

